

Husets beboere i 1700- og 1800-tallet

Lodsen *Pieter Hansen* og hustru *Gerdte Jan Claesen* boede her omkring 1700.

Hun var fra en gård i Møllegade og han, der var dragører, var én af de seks lodser, der i 1684 fik kongeligt privilegium på at lodse orlogsskibene gennem Drogden.

Han havde tidligere været gift med fogden Mogens Nielsens datter *Anna*, med hvem han havde to børn.

Efter Pieter Hansens død i 1709 giftede Gerdte sig med *Peder Jensen* fra Ullerup. Ved hendes død i 1733 gik huset ud af familiens eje, idet enkemanden Peder Jensen giftede sig med et barnebarn af Pieter Hansen - altså sin kones første mand - og flyttede væk. Temmelig indviklede familieforhold!

Ind flyttede derefter *Cornelis Erichsen Svigtenberg*, søn af byens skoleholder. Han var skipper og ejer af jagten "Cornelis" på 14 læster. I 1747 måtte han betale 3 sletdaler i straf til havnekassen, fordi "han havde løbet bolværket i stykker".

Cornelis havde seks børn. Han fik imidlertid ikke den store glæde af dem. De tre sønner blev alle sømænd - Lars forsvandt, Claes skulle være blevet gift i Hamborg, og Jørgen døde sammen med 40 andre dragørske matroser på fregatten "Møen"s togt til Vestindien i 1759.

Af de tre døtre i hjemmet - *Ehm*, *Marchen* og *Neel* - var Marchen den mellemste. Hun fik i august 1759 et uægte barn, *Lars*, med skipper *Hans Pedersen Svanes* søn *Mogens* fra Von Ostensgade 19, hvor Marchen havde været tjenestepige.

Hun hævdede, at Mogens havde lovet hende ægteskab, hvilket han benægtede. Men *Crilles Erichsen* lagde på sin datters vegne sag an mod Mogens ved retten i Store Magleby.

Marchen forlangte 8 mark ugentlig til barnet samt 100 rigsdaler én gang for alle. Mogens blev imidlertid frifundet, for da han endnu ikke var fyldt 25 år, kunne han ikke tvinges til ægteskab.

Desuden havde Marchen været i tjeneste hos Mogens' forældre og derfor burde straffes "som for åbenbar utroskab"

Imidlertid stod Marchen ikke blot tilbage med sit uønskede barn - hun skulle også stå "åbenbar skrifte" på kirkegulvet for hele menighedens misbilligende blikke. Pastor Røbel havde medlidenhed med hende og søgte biskoppen om fritagelse for denne straf.

Hun havde - hævdede han - altid ført et stille levned, og havde "i hendes barsels seng nogle gange haft et stærkt slag, for hvilket hun endnu ikke er fri - er desforuden blevet temmelig tunghør".

Røbel ville ønske, at dette stakkels menneske måtte befries for åbenbar skrifte. Det lykkedes tilsyneladende også. Crilles Erichsen slap imidlertid ikke sagen - blev ved med at rende myndighederne på dørene og forsøgte et sagsanlæg ved Tamperretten, som han dog ikke fik noget ud af.

Så sent som i maj 1761 skrev amtmanden til kongen om denne sag.

Marchen blev senere gift med en sømand *Niels Andersen Møller* og bosat i Wismarstræde. Hendes søn, *Lars Mogensen*, blev i 1787 betegnet som både ussel og fattig.

Crilles Erichsens yngste datter, *Neel*, fik et uægte barn med sin svoger, der da var enkemand efter den ældste søster *Ehm*. Neel forsvandt ind til København - i 1801 boede hun i Nyboder og vaskede for folk.

Det blev *Ehm Cornelisdatter*, gift med skipper *Niels Jacobsen Dorth* fra Wismarstræde 5, der overtog huset. Tilnavnet Dorth havde han taget efter sin mor, der hed *Dorthe Povelsdatter*.

I 1758 havde han fået skøde på jagten "Johannes" på 12 læster, men allerede i 1763 kunne han præsentere en galiot på 70 læster, d.v.s. et fartøj dobbelt så stort som det næststørste i havnen. Enten var det ikke hans eget skib, eller også foreligger der en skrivefejl.

I slutningen af 1760'erne stod han anført for en jagt på 15½ læster, hvilket nok svarede bedre til hans sociale placering.

Mens Niels engang i 1768 lå i Grenå havn, købte han en levende ko, som han hjembragte til Dragør. Familien i Bodestræde havde på det tidspunkt 5-6 mindreårige børn, så det ville vel være godt at have bekvem adgang til friskmalket mælk.

Handelen var kommet i stand, efter at Niels havde udklareret hos Grenå-tolderen, så papirerne var vel ikke helt i orden. Koen havde dog en sundhedsattest, der angav, at den ikke led af kvægsyge.

Hans erhvervelse af denne ko havde vel nærmest karakter af impuls køb - eller måske skulle det blot se sådan ud.

Da han kom hjem til Dragør, var tolder Charisius her imidlertid ikke tilfreds, for Niels manglede en tilladelse fra Rentekammeret til at kunne indføre denne ko til Dragør. Der manglede endvidere også en tilladelse på tolsedlen til at måtte udføre den fra Grenå.

Tolderen indså dog, at han ikke lige kunne sende Niels tilbage til Grenå med koen og lod den derfor komme i land. Men på den anden side bød hans ærlighed ham at indberette sagen for sine overordnede inde i København, idet han bedyrede, at Niels, der var en fattig mand, som han kendte godt, havde gjort det af ren uvidenhed.

Rentekammeret gav tolderen en irettesættelse. Han skulle "med sin påberåbte ærlighed tillige have brugt sin fornuft" og ikke have ladet koen komme i land, men afventet forholdsordre fra Rentekammeret. De høje herrer på Slotsholmen havde altså forestillet sig koen stå afventende i lasten på Niels' skib, mens de korresponderede frem og tilbage om dens videre skæbne.

Niels' kone Ehm døde i 1773, og året efter var det, at hendes søster *Neel* fødte en dreng, som Niels var far til. Det var ret ubejligt, for han var netop lige blevet gift med en gårdmandsdatter, *Trein Jan Bager*,

fra Store Magleby.

I efteråret 1774 fik Niels anbragt barnet i pleje hos en tysk hattemager, *Frants de Groth*, i København for en betaling af 20 rigsdaler årligt. Det gik formodentlig godt i nogle år, men omkring 1780 opstod der nogle forviklinger mellem Niels og hattemageren omkring denne betaling, hvorfor amtmanden måtte gå ind i sagen og få dem forligte.

Niels' søn, skipper *Jacob Nielsen Dorth*, gift med *Johanne Olsdatter*, overtog huset i Bodestræde.

I 1857 blev ejendommen delt i to og herved opstod bygningen bagved, som er Bodestræde 8.